

Suspírium : „ Do kostola chodím vždycky rád,
vo sviatok i bežnú nedeľu.
Sem prichádza duša pookriať,
nabrať silu, náladu veselú.
Občas však i slzu vyroním,
v pokání, žiali, bolesti.
Božej velebe sa pokloním,
prijmem tón útechy i prísnosti.

Amen.“

Text : Evanjelium podľa Matúša 25,31-46

Milí Bratia a Milé Sestry v Pánu !

Český kazateľ Miloš Szabo uvádza : „Bol som na návšteve u jedného mladého páru. Po štyroch rokoch manželského života si zariadili nový byt a pozvali ma na jeho kolaudáciu. A pri tejto príležitosti vyšlo najavo, že sa ich pohľady po prvý raz stretli na jednej podvečernej Bohoslužbe v žižkovskom kostole. Keď neskôr hľadali deň, kedy ich vzťah vlastne začal, obaja sa vracali k oným Bohoslužbám, na ktoré pôvodne išli ako na obvyklú nedeľnú Bohoslužbu. Len im vtedy rôzne dôvody bránili ísť vo svojich cirkevných zboroch do kostola v odpoľudňajších hodinách, ako boli navyknutí.“

Slávny americký kazateľ Charles Spurgeon vyrastal v silne veriacej rodine. Otec bol kňaz a mama veľmi zbožná žena. Napriek tomu Charles nevedel, ako sa stretnúť s Ježišom. Pozorne počúval, keď otec kázal, že všetkým ľuďom je určené zomrieť v ohnivom jazere. Boh sa vo svojom milosrdenstve nad niektorými zľutoval a vybral si ich, aby boli zachránení. Ostatní však nemajú žiadnu nádej. Ako dospievajúci si Charles uvedomoval svoju veľkú hriešnosť. Celé noci kvôli tomu nespával. Desila ho myšlienka, že Boh si ho nemusí vybrať a on bude zatratený. V snahe nájsť pokoj duše navštevoval v priebehu štyroch rokov všetky kostoly v meste. Bol ochotný urobiť čokoľvek, aby mu Boh odpustil. Počul niekoľko kázaní o zákone, praktickom živote, stretol sa s niekoľkými zbožnými mužmi, no ani tak sa mu nepodarilo zistiť, ako môže byť človek zachránený. Jedno zasnežené ráno sa Charles vybral opäť do kostola. Keďže fúkal severný vietor, zabočil do vedľajšej uličky. Tam na jedných dverách našiel nápis - Cirkev Metodistická. Vošiel dnu. V modlitebni sedelo asi dvanásť ľudí, ktorí sa tu ukryli pred nepriazňou počasia. Charles si sadol do poslednej lavice. Pretože kazateľ neprichádzal, začal kázať jeden z prítomných členov cirkvi, akýsi obuvník. „Čo chce tento obyčajný človek povedať?“, čudoval sa Charles. „Ak mi cestu k šťastiu nedokážu ukázať kňazi, ktorí študovali na vysokej škole, čo ma môže naučiť tento?“ Keď obuvník začal hovoriť, Charles to sotva vydržal počúvať, lebo jeho gramatika bola hrozná. Niektoré slová nevedel pri čítaní Biblie ani riadne vysloviť. Z lavíc dokonca zaznel smiech. Charles bol zvedavý, čo obuvník povie ďalej. Muž zodvihol Bibliu a riekol ukazujúc na verš : „Tento verš hovorí : Pozerajte sa na mňa ! Mnohí z vás sa určite pozerajú na reč, nerobte to, vravím vám. V sebe určite žiadnu útechu a pokoj nenájdete. Ježiš Kristus hovorí : Hľadte na mňa !“ Asi po desiatich minútach obuvník skončil svoje kázanie. Nato pozrel do zadnej lavice priamo na Charlesa a zvolal : „Mladý muž, vyzeráš veľmi utrápený a nešťastný !“ Charles nebol zvyknutý, aby nejaký kazateľ reagoval na to, ako vyzerá. Obuvník pokračoval : „A budeš nešťastný, kým neposlúchneš, čo ti radí tento verš. Ak však jeho radu poslúchneš, budeš zachránený. Mladý muž, hľad na Ježiša Krista a budeš spasený.“ Vtedy sa Charles zahľadel na Ježiša a z pliec mu spadlo bremeno jeho hriechov. Cestou domov takmer nevnímal chlad ani vietor. Od radosti sa mu chcelo

spievať a skákať. Napokon sa stal kazateľom a dal si záväzok, že bude kázať tak jednoducho, ako ten chudobný obuvník v ono zasnežené ráno.

Bratia a sestry! Kostol je miestom, kde sa môže niekedy odohrať i to, čo pri vstupe doň vôbec neočakávame. Čo nás sem vlastne vedie a čo tu prebieha? Pre mnohých je táto otázka zbytočná. Sú pravidelnými návštevníkmi služieb Božích tak si myslia, že vedia veľmi dobre, o čo tu ide. Predsa len sa však trochu zamyslime. Prvé kroky do chrámu totiž nemusia byť vždy sprevádzané zbožnosťou či túžbou po večnosti. Často sa stáva, že až po vkročení do jeho interiéru zostáva aj nezainteresovaný pozorovateľ či turista zasiahnutý zvláštnou atmosférou týchto budov. Nieкто hovorí o tichom mieste, ďalší o modlitebnom priestore, iní o Božej prítomnosti. Túto skutočnosť nevytvára iba architektúra ani slávnostná výzdoba. Je to predovšetkým účel, na ktoré sú tieto múry zasvätené. A týmto účelom je oslava Boha.

Už oddávna človek staval chrámy a vymedzoval tak miesto, na ktorom sa chcel oslobodiť od okolitého sveta a pokúšať sa nájsť nekonečno. V kostole nejde len o kázeň, spev, hra na organe či modlitby. Za týmto všetkým sa skrýva ten, ktorý sa nám prihovára a ktorý nás chce formovať podľa svojej vôle. Aj preto by veriaci nemal chodiť na služby Božie neskoro, i preto je pre neho veľmi dôležité, aby sa pred nimi trochu zastavil, stíšil v lavici a otvoril svoj vnútorný sluch. Ak chce človek za krátku chvíľu počuť nielen čistý či falošný tón, dobrú či nezdarenú kázeň, ale najmä Boží hlas, niet iného riešenia, než sa naladiť na správnu frekvenciu. A tak nám občas, zatiaľ čo sa ešte pár minút pred začiatkom Bohoslužieb bavíme so susedmi, rodinou či priateľmi a rozoberáme „strašne dôležité“ veci, uniká možnosť otvoriť srdce tomu, čo nám Boh vysielal. Máme okolo seba príliš veľa rušivých elementov, takže je dosť pravdepodobné, že zostaneme naďalej len v ľudských frekvenciách a služby Božie sa nám budú páčiť či nepáčiť iba podľa toho, či to bolo na pohľad a počúvanie pekné.

Naopak, ak sa na služby Božie pripravíme a svoju dušu v tichosti a úprimnosti otvoríme, za pár minút pocítíme Božiu blízkosť a uvedomíme si veci, ktoré by nám ináč zostali skryté, zažijeme tak silne a intenzívne Božiu prítomnosť, že sa nám nebude chcieť ani ísť domov. Až do špiku kosti poslednej komory srdca pocítiš, že Ježiš je s nami a má nás rád. Avšak Boh nechce byť s nami a v nás len na službách Božích, túži byť s nami celú večnosť. Nuž a tá v sebe zahŕňa i prítomnosť, ktorú žijeme už teraz. Božie kráľovstvo nenastane až po smrti. Božie kráľovstvo už existuje a my sa už v tomto živote môžeme pokúsiť v ňom byť. To však vyžaduje, aby sme sa z kostolných lavíc zodvihli a na čas opustili priestor, ktorý nás toľko obohatil. Aby sme opäť otvorili oči i uši a vnímali, čo sa okolo nás deje, no pritom s Bohom nestrácali spojenie. To nás môže do viesť do cieľa. Posledný súd nie je ako svetský tribunál. Pôjde v ňom vlastne len o kontrolu priepustky,“ ktorá nás môže dostať ďalej. Táto priepustka nie je počet návštev kostola ani brigád okolo neho. Ale naplnenie toho, čo Ježiš riekol, aby sme činili: „Lebo hladný som bol a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, prišiel som ako cudzinec a prijali ste ma, bol som nahý a zaodeli ste ma, bol som nemocný a navštívili ste ma, bol som vo väzení a prišli ste ku mne.“ Inými slovami: Videl si, kde bolo treba pomôcť a tak si pomohol. Bol si nablízku, ak to bolo možné. Bol si oporou a utešiteľom, bol si tým, kto sa zastal alebo rozosmial.

Rozumejte – to, že sa starám sám o seba, je v poriadku. No nie je to môj hlavný cieľ. Neboli sme stvorení len skupina ľudských jedincov. Každý z nás sa má usilovať o to, aby bolesť jedného bola bolesťou i toho, kto práve sedí vedľa neho. Aby radosť a úspech boli prežívané rovnako i tými, ktorí sú v tej chvíli nablízku. Boh nás vložil do sveta, aby sme v ňom žili jeden pre druhého. To, čo Hospodin od nás žiada, je väčší záujem o iných. Všimni si to na príklade muža menom Izoch. V mladosti stratil oboch rodičov a keď hľadal odpoveď na otázku, prečo má vlastne žiť, rozhodol sa putovať do Ríma, aby odpoveď našiel na týchto svätých miestach. Už cestou stretával tých, ktorí ho svojim spôsobom

v jeho úmysle odradili. Mnohí z nich totiž potrebovali okamžitú pomoc. Prechádzal cestami, kde v tom období zúrilo mor. Nemusel sa nikoho pýtať, čo má urobiť. Stačilo sa dívať Božím zrakom. Na tú nesmiernu ľudskú biedu. Tu a teraz. Zastavil sa teda a ošetroval, kým mor pominul. Až potom pokračoval ďalej. V Ríme ho nečakala iba návšteva kostolov, ale tak isto aj služba chorým. Na spätočnej ceste sa situácia zopakovala a tak mu návrat domov trvá ďalších niekoľko rokov. Keď sa vrátil do svojej vlasti, nikto z blízkych ho už nepoznal pre prekonané choroby a útrapy na cestách mu zmenili tvár, postoj i správanie.

Chápte – je dobré pozrieť sa i na našu vlastnú cestu. Aj my sa občas pýtame a neraz práve pri úmrtí našich najbližších ,prečo žijeme, aký je dôvod k tomu, aby sme životom kráčali ďalej. Žiť správne a zmysluplne, to je náročná cesta. Stretneme na nej ľudí príjemných, ale aj arogantných. Ľudí podľa nášho gusta, ale tiež sympatických. Zdravých, ale tiež chorých a postihnutých. Ľudí v krásnych vilách, i ľudí bez strechy nad hlavou. A Boh, ak s ním budete udržiavať kontakt - nám bude otvárať oči, aby sme videli. Skrze svedomie nás bude prebúdzajúť, keď by sme chceli zaspať a odísť predčasne do duchovného či náboženského dôchodku. Preto jak často počúvame slovo, že do cieľa svojej životnej cesty, k Bohu, sa dostaneme len skrze starostlivosť o druhých.

Škoda, že v slovenskom jazyku neplatí to, čo v niektorých iných, kde sa cirkev i kostol nazývajú aj iným slovom. Latinčina pozná slovo Ecclesia, Francúzština Église, Angličtina Church, Nemčina Kirche, Maďarčina Egyház. Vo všetkých týchto jazykoch sa tým pojednáva nielen miesto, kam sa vo sviatok a nedeľu prichádza na služby Božie, ale zároveň spoločenstvo, ktoré sa tam má vytvoriť. Už pri vyslovení slova kostol, by sa v nás mal ozývať i jeho druhý obsah. Ten, ktorý nám pripomenie, že tu nebudem sám, ale budem oslavovať Boha spoločne s tými, čo kráčajú vedľa mňa. Svoje myšlienky, svoje srdce nás vďaka kostolu bude obracať hore k Bohu, i oproti seba k ľuďom. Vďaka intenzívnemu prežívaniu služieb Božích, vďaka kostolu sa stávame jeden druhému bližšími. Nie vždy z nášho stretnutia vzíde manželstvo, či zrnko, ale vždy pôjde o stretnutie výnimočné a neopakovateľné. Lebo ak sme čo len raz prišli na služby Božie skutočne a s Ježišom, už nikdy nám Boh ani ľudia nebudú ľahostajní. Amen.